Ч. 3. Четвер 5 (18) січня 1906. Рік XVI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенєм оплати почтової.

Реклямациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік	К 4·80
на пів року	„ 2·40
на чверть року	„ 1·20
місячно . . .	„ —·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік	К 10·80
на пів року	„ 5·40
на чверть року	„ 2·70
місячно . . .	„ —·90

Поодиноке число 6 с.

Марокканьска справа.

(II.) Справа марокканьска єсть вельми поучаюча для всїх народів, навіть і для тих, котрі не мають в Марокку нїякого „інтересу“ і котрих она нїчого не обходить. Она показує наглядно, в який спосіб здобуває ся чужі краї. Давнїйші завоевателї ішли розбоєм. То було не по людски і погано. Теперішна европейска культура того не знає; она бере ся поволеньки і делїкатно до дїла, не розбоєм, а по дружньому. Насамперед навязує ся торговельні зносини. В сїй цїли або й без неї, лиш в цїлях наукових, їздять подорожні і розглядають ся по краю, вишукують єго богатства, описують їх і ваблять відважних поселенців, для котрих опісля треба правної і збройної оборони. В той спосіб розпочинає ся „інтерес“. Відтак навязують ся політичні зносини; до краю приходять консулї і посли з дарунками або й без дарунків для султанів. З тих роблять ся дорадники особливо в справах грошевих. А кому нинї не треба гроший! Навіть і марокканьский султан не може без них обійти ся. Банки заграничні готові зараз до услуги і дають позичку, позичка потребує конче поруки, а за тоту поруку служать доходи з мита або які инші; але щоби були доходи, треба контролї, котра вимагає безпечности, отже також і полїциї та войска а то все потребує знов реформи; до реформи треба інструкторів і т. д. в безконечність, аж остаточно край опинить ся поволеньки і незначно в чужих руках.

То все дїяло ся в Марокку. Там їздили сперше анґлїйскі, нїмецкі і францускі подорожні, султанови і єго правительству давано позичку, жадано від него обезпеченя на доходах з мита, а для доходів домагано ся контролї. На третій нарадї з марокканьским правительством дораджував францускій посол завести фінансову реорґанізацию головно для піднесеня доходів і при сїй нагодї дав ся навіть почути з погрозою, що коли би марокканьске посольство не взяло ся до того, а він, посол, був змушений з нїчим вертати, то Франция була би змушена завести реформу на власну руку і в спосіб, який би султанови не конче був милий.

Нїмецкий посол ґр. Таттенбах перевідав то все і доніс свому правительству. Він перевідав, що Франция дораджувала також завести в побережних містах полїцию а за інструкторів для неї мали служити один Француз і один Альжирець, котрі з часом взяли би по містах цїле верховодство в свої руки. Французи обіцювали основати марокканьский банк державний, котрий би видавав банкноти і був головною касою державною, котра би давала гроші на всї тоті реформи, які Французи хотїли завести. Але найважнїйшою була заява француского посла, котрий — як о тім доніс ґр. Таттенбах свому правительству — сказав: Француске правительство старає ся удержати верховну власть султана і свободу Махцена, але оно не може допустити до того, щоби межи Мароккомъ а Францием станула якась друга держава. Франция має добре ухо і добре око для всїх слів і дїл марокканьского правительства а Махцен возьме на себе важку одвічальність, скоро би й дальше не зважав на ті права Франциї, які основують ся на договорах і угодах.

Дальше дораджував францускій посол будову нових портів коштом 5 мілїонів корон, заложенє телеґрафу вздовж побережа коштом 3½ мілїона а наконець домагав ся наданя спілцї францускиx банків привилею на 30 лїт для основаня „цїсарско-марокканьского товариства для шпихлїрів“. То все перевідав нїмецкий посол ґр. Таттенбах а доносячи о тім свому правительству, звернув єго увагу на то, що Франция старає ся зробити Марокко зовсім зависиме від себе.

Тодї вислав нїмецкий канцлер дня 5-го червня 1905 окружник до всїх посольств нїмецких при заграничних дворах, в котрім сказав,

Новий рік рубача.

(Конець).

Страшна студїнь доскулювала Карпови незвичайно; він чув, як она проймала єго аж до кости. Ще раз зірвав ся, гонений невисказаною мукою, ще раз перешукували єго дрожачі, закостенїлі від студени руки всї кишенї єго одіня...

Ого! Що то було? — Справдї, зломаний сїрник, один, одинокий! Він не міг пізнати, чи була на нїм головка чи нї — але то був сїрник, о тім не можна було сумнївати ся. Єго житє, єго душа зависїла від того малого кусничка дерева; з невисказаною тревогою вхопив він єго і держав в заціпенїлих пальцях; коли би висунув ся, коли би упав на вогку, густо соломою і мохом вкриту землю, то був би єго нїколи в сьвітї не найшов в тїй пітьмі своїми змерзлими руками. Розіпняв сїрак і потер обережно по підшивцї — але на дармо, сїрак не видавав нїякого сьвітла. Може бути, що головка була з другого боку. Він поволи обернув деревце...

Нараз впало єму, що спід сїрака може бути мокрий. Єго вхопив смертельний страх — мало що сїрник не випав з єго пальців. Відтак обернув ся на помацки до огнища; єго рука не могла розпізнати, чи каменї були лиш студені чи й мокрі. Він довго надумував ся. На дворі свистїв вітер, дерева стогнали і зойчали — а мимо того здавалось єму, що чує бите свого серця.

Вкінци рішив ся. Поволи, обережно потер сїрником о камінь.

І ось! В пітьмі заяснїла фосфорова смуга, відтак друга і третя і відтак запалахкотїло слабоньке сьвітло і почало горіти синою полуминю... Він чим скорше вхопив жменю сухого сїна і приложив до сїрника, а коли огонь займив ся і ясно запалахкотів, видало ся єму, немов би темнота хати заяснїла райским сьвітлом. Відтак почав докладати чим раз більше сїна і моху, малі кусники дерева, ріще і дрібні галузки, аж на огнищи бухнула велика і ясна полуминь. Сьвітло огня, яскість довкола него, як в білий сонїшний день! Чим раз більше докладав він дров і чим дужше горів огонь...

— Господи, Боже милий! — шептали єго уста.

Дим піднимав ся з ватри, лїз в гору до стелї і відбивав ся від неї. В короткій хвили цїла комната наповнила ся ним; аж тепер замітив він, що сніг заткав димник в криші. Мусїв чим скорше широко отворити двері, аби не удушити ся. До середини вплинув сьвіжий воздух, дим вийшов дверми, вправдї не цїлком, але все таки на стілько, що можна було від біди дихати. Але що то єму шкодило? До диму був він призвичаєний, як Ґренляндець — дома у него також не було инакше.

Тепер взяв ся до клеців. З тріскотом розлїтали ся они на полїна під сильними ударами єго сокири, яку приніс з собою. Ті полїна накладав на огонь. Пекольний жар настав в хатї мимо отвертих дверий, але він незвичайно добре єму робив; трийцять степенів тепла в замкненій комнатї, горячо як в напаленій печи, то правдива розкіш! Як жаби і гадини в природї, так і ті люди просто збирають в собі тепло, аби мали достаточний запас, коли їм прийде ся вийти на мороз.

Але коли вже старому Карпови стало тепло, коли він розтаяв вже від заціпенїлости, прийшов на него нагле голод, що доси мовчав, хоч він від пятої години нїчого не їв. То був дикий, страшний вовчий голод, а він не мав нїчого коло себе, нї кусника хлїба, нїчого крім пів кварти чорної житної муки в мішочку, послїдні рештки запасу, з якого варив собі чир в лїсї. Він пробовав з'їсти трохи муки так як она була, але видала ся єму обридливою. Ба, коли би він був мав яку судину, був би в нїй на снїгу зварив собі яку юшку, несмачну без соли і нїякої иншої приправи, але все таки добру на заспокоєнє голоду. Але в колибі не було нїчого, нї горшка, нї нїякого черепа, а спільний котел забрати мусїли пастухи ще з осени.

Треба було доскулюючий голод якось перебороти. Він зажив табаки з фляшини, яку мав при собі і простягнув ся відтак знов на своє леговище, де запав в легкий сон, з котрого заєдно будив єго страх, що огонь може погаснути.

Минула ніч і слїдуючий день, в котрім голод приневолив єго проковтнути кілька разів своєї сирої муки, яку розмішав зі снїгом. На дворі лютила ся буря зі снїгом гірше як попереднього дня. Не було нї думки, нї нїякої можливости покинути колибу, найменшої надї

що того рода реформи в Марокку можна завести лиш на основі конференциї і німецке правительство годить ся на то, коли султан домагає ся також скликаня конференциї та приймає єго запрошенє. Поступоване Франциї противить ся мадридскому договорови, бо коли Франция хоче набути в Марокку якісь окремі права, то може се зробити не лиш за згодою самого Марокка, але й за згодою всіх держав, що підписали мадридский договір. Отже ся заява німецкого канцлєра як і запрошенє самого султана марокканьского стали ся причиною скликаня тої конференциї, що від вчера радить в Альґесірас.

Требаж ще до сего додати, що то само, що робили Французи в Марокку, хотіли там робити й Німці. Ще в лютім минувшого року старала ся одна німецка спілка о концесию на будову портів в Марокку, німецкі банки обіцювали дати султанови 10 міліонів марок задатку на маючу затягнути ся марокканьску позичку, а кілька инших спілок робило вже заходи, щоби взяти в свої руки копальні в Марокку і визискуванє лісів з корковими дубами, та хотіли навіть завести в Марокку стациї телєґрафу без дроту. Німецке правительство не допустило до того з огляду на спір з Францією. От так то в „культурний“ спосіб здобувають тепер некультурні краї. Який буде тепер конець сеї справи, се покаже конференция в Альґесірас.

Вісти політичні.

Справи парляментарні і реформа виборча. — До ситуациї на Угорщині. — Відповідь Сербиї на жадане Австриї. — Вибір француского президента републики — Конференция в Альґесірас. — Події в Росиї.

Як доносять з Відня, постановив президент палати поставити на першім місци порядку дневного першого засїданя палати послів не друге читанє предложеня о урядниках, як то постановила була конференция проводирів клюбів, але перше читанє контингенту рекрутів.

На вічу німецкої партиї поступової в Празї ухвалено лиш отсї загальні точки резолюциї, дотикаючі також і всї народи нашої держави: В Раді державній по скасованю куриї виборчій і цензусу податкового має бути заведене право виборче на основі загального, рівного, безпосередного і тайного голосованя, приладженого відповідно до структури нашої держави під взглядом национальним, господарским і культурним. Теперішні відношеня национальних сил, именно же славяньских народів до неславяньских, не сьміють бути пересунені, а Німці мають одержати відповідне число мандатів. Всї прочі точки мають на оці лиш відносини в Чехії.

Минувшої недїлї відбули ся у Відни аж три віча жидівскі, на котрих бесїдники домагали ся для жидів окремого заступства в парляментї. На одних із тих зборів ухвалено на внесенє дра Шалїта: домагати ся загального, рівного права виборчого і пропорциональних виборів, роздїлу міст і сїл, а на случай переведеня засади национального катастру також і жидівскої куриї, особливо же в Галичинї і на Буковинї.

Мадярам ще за мало заколоту на самій Угорщинї, отже хотїли би єго викликати ще й в краях окупованих. „Алькотманї“ доказує, що в опозициї виринула гадка розвинути енерґічну аґітацию в Боснї і Герцеґовинї, де також настали подібні відносини як на Угорщинї, бо спільні Делєґациї не ухвалили для них буджету, а в наслїдок того жителї Босни і Герцеґовини не обовязані платити податків.

З Будапешту доносять, що послїдна поїздка бар. Феєрваріґо до Віднї зробила на коалїцию сильне вражінє. Опозицийна більшість мабуть вже відчуває, що буде мусїла в найблизшім часї або заявити ся за проґрамою, відповідною для теперішних відносин, або бути приготовленою на рішуче виступленє Короня. Поодинокі проводирі коалїциї приходять вже до переконаня, що дотеперішна їх полїтика була хибна. Видко то вже хоч би й з того, що межи Польонїєм а Кошутом прийшло, як здаєсь, до роздору. Польонїй збирав підписи на то, щоби на случай відроченя парляменту дня 1 марта палата послів радила мимо того дальше. То не сподобало ся Кошутови і він висказав Польонїєви своє сожалїнє а Польонїй відповів знов, що не може залишити сю справу, бо лїниве і байдужне поступованє предсїдателя комітету в сїй справі викликало невдоволенє серед партиї.

На звістне жаданє австрийского мінїстерства справ заграничних в справі сербско-болгарскої униї митової відповіло вже сербске правительство як слїдує: Сербске правительство не може під нїяким услівєм відступити від униї та й не розуміє, як можна ставити таке жаданє для межинародного акту, котрий вже сербске правительство підписало. Сербія готова перевести ревізию всїх постанов договора митового, але під нїяким услівєм не зрече ся ідеї униї висказаної в перших трох артикулах договора. Відповідь ту доручено австро-угорскому заступникови віденьского кабінету.

Нинї відбуває ся у Верзалю вибір француского президента републики і здаєсь нема сумнїву, що буде вибраний президент сенату Фалїєр, котрий при вчерашнїм пробнім голосованю одержав 416 голосів. Єго контркандидат, президент палати послів Думе, одержав лиш 191 голосів з 43 голосів розбило ся. Мимо того прихильники Думера не тратять надії і кажуть, що переп'ють єго вибір.

Проґрама конференциї в Альґесірас, уложена ще 28 вересня м. р. і затверджена марокканьским султаном єсть слїдуюча: 1. а) Орґанїзация полїциї поза границями на основі межинародної угоди; б) реґулямін для стереженя і недопусканя перепачковування оружия до Марокка. — 2. Реформа фінансова. Поміч для султана через основанє банку державного, котрий має управильнити справу монетарну, дати кредит марокканьскому правительству на узброєнє і платню для войска полїцийного, та на деякі иньші роботи публичні. — 3) Студиюм для осягненя лїпших доходів з податків та вишуканя нових доходів. — 4) Правительство марокканьске обовязує ся не випустити із своїх рук нїякої галузи адмінїстрациї в користь якихсь окремих інтересів.

на яку-небудь поміч. Може ті, що з ним вийшли, лежать самі погребані де під снїжною заметию....

І знов настала ніч, ніч новорічна. Бідний Карпо провів її майже цілу на молитвах. Буря лютила ся страшенно; часами видавало ся єму, немов би хоронячa єго хата ось-ось мала завалити ся під величезним тягаром навіяного на неї снїгу; бальки над ним заєдно тріщали якимсь протяжним голосом, немов тріскаюче скло. Мимо того криша видержала.

Настав день нового року. Видавало ся, немов би він не міг нїяк розлучити ся з нічною пітьмою, яка єго родила, так мрачно і понуро наставав. Метіль перестала, заволодїла мертва тишина. Настала та страшна зимова мрака. Мов олово нависла она над лїсом, запирала віддих, засланяла вид.

Тодї рішив ся Карпо, наців божевільний з голоду, попробовати переходу крізь снїгові гори і вернути до дому.

Єго бориканє з снїжними заметями було безуспішне, снїг був ще за сипкий і він западав аж по шию. По годиннїй борбі, коли лиш вийшов з лїса, мусїв завертати, бо инакше був би в чистім поли пропав.

І так по кількох годинах сидїв знов сам в колибі, напів мертвий від утоми і ослабленя та глядів своїми скляними очима в огонь. Єго запас дров кінчив ся, а з ним надходила смерть, певна смерть від голоду і морозу, яку він вже третий день здержував від себе.

Новий рік! Старий Карпо нїколи в своїм житю не надумував ся богато над значінєм того дня; нинї може перший раз прокинули ся в єго оспалім мозку які гадки про те. Єму впало, що той день повторив ся в єго житю більше як пятьдесять разів і нїколи не був він сам в тім дни, а тепер має сам умирати, безпомічний і опущений. Христос помер на хрестї перед тисяч вісїмсот девятьдесять і кількома лїтами, він умер і за него, аби він колись міг прийти до царства небесного... але тут нагадав він собі на свої гріхи, великі гріхи бідолахи, яким він був. Він радо умирав би, коби лиш який сьвященик здоймив з него ті гріхи... але тут не було нїякого і нї один не міг би до него дістати ся. То була для него найбільша мука, гірша як голод, студінь і самотність. Може завтра, а найдальше позавтра стане він перед Богом і здасть рахунок за ціле своє житє. І Бог зважить єго добрі і злі дїла і скаже: Добрі дїла за легкі!

Невисказана тревога витискала єму сльози з очий; відтак зірвав ся ще раз, вже пізним пополуднем і пробовав на ново перебити ся. І знов дармо!

Надійшла ніч, послїдна в єго житю...

Марийка вернула також аж на новий рік до своєї матери, котра не аби як її нагамбила.

— Отець не прийшов з тамтими — сказала до матери.

— Він вже прийде! — відповіла мати коротко, але все таки не могла укрити якогось занепокоєня. — Він певне завернув, дурний туман! — закінчила, але кождої хвилї виглядала на двір крізь вікно.

В понедїлок прийшло кількох селян, до котрих дійшла чутка про Карпову пригоду, і візвали жінку, аби скликала сусїдів і попросила, щоби пішли глядати єго.

— Він вже прийде — відповіла жінка — а коли єго завіяло, то він і так пропав, а ми не привернемо єго до житя.

Сусїди були тої самої гадки, не виймаючи і Карпового будучого житя.

Страшна студінь настала день по новім роцї; мрака уступила і сонце сьвітило ясно і весело. Карпо, що ще й ту ніч пережив, вийшов на ново з своєї колиби; ще раз хотів спробовати, чи не удасть ся єму уратовати ся.

І справдї, снїг твердо замерз так, що він міг іти по верху.

— То ти? — крикнув до него Іван, коли він волїк ся понри єго хату.

— Я — відповів Карпо.

А дома дїти глядїли на него наляканими очима, коли він майже зімлїлий повалив ся на лавку.

— Ти правдивий туман — крикнула люблячa жінка. — Може й гроші згубив?

— Гроші приніс — відповів чоловік.

— Кілько?

— Трицять пять срібних.

— Ти міг сорок дістати, як би ти був який хлоп, але де тобі до того!

— Дай менї їсти, бо я голодний.

— Можеш заждати до полуденку.

Дочка подала єму горнятко теплого молока, він жадно випив єго, відтак поклав ся і заснув...

З Петербурга доносять, що в понеділок арештовано там раду делеґатів робітничих, зложену з 22 осіб, та забрано богато документів і листів. Доказано, що тота рада складала ся з революціоністів не належаних до кляс робітничих, котрі лиш тероризували робітників. В кругах правительственних мають надію, що тим арештованєм і забранєм документів спинить ся значно дальше акция революцийна. — З Тифлїсу доносять, що ґрузиньске духовеньство заявило ся за самостійностию і независимостию ґрузиньскої церкви і постановило зірвати всї зносини з сьв. синодом.

Новинки.

Львів, дня 17-го сїчня 1906.

— **Іменованя.** С. Вел. Цїсар іменував радників скарбових: Йосифа Гляцля, Каликста Моравского, Генриха Добровольского і секретаря мінїстерского в Мінїстерстві скарбу Альфреда Сімона старшими радниками скарбу в окрузї краєвої дирекциї скарбу у Львові. — Мінїстер скарбу іменував в етатї технїчної контролї скарбової контрольорів: Володислава Едера, Вільгельма Ванга і Ґуґона Маркля старшими контрольорами.

— **З львівскої архіепархії.** Канонїчну інституцию на Підгайцї одержав о. Іван Токар. — Завідательство в Вишнївчику дістав о. Любомир Білиньский. — Дійствними радниками іменовані оо.: Александер Стефанович, проф. релїґії у Львові; Іван Токар, парох в Підгайцях; Павло Бачиньский, парох в Глинянах-Заставю; Йосиф Клим. Панасиньский, душпастар при шпиталю в Кульпаркові; катехити у Львові: Іван Рудович, Юрій Стеткевич, Теодозий Лежогубский і Леонид Лужницкий; Касиян Куницкий, войсковий капелян; Іларион Гошовский, парох в Журавнї; Корнило Дудикевич, парох в Кропивнику. Надїлені крилошаньскими відзнаками оо.: Андрей Пеленьский в Книгиничах і Роман Крижановский в Пбилові. Надїлені похвальними грамотами оо.; Николай Левицкий в Порошнї і Стефан Ващишин, ексновиг в Сороцї.

— **Новий уряд почтовий** отворено з днем 1-го сїчня с. р. в Дорожеві, самбірского повіта. Місцевий округ доручень того почтового уряду становить громада Дорожів з оселями Мельники горішні і долїшні, а замісцевий громади Биків. Рівночасно з отворенєм почтового уряду в Дорожеві знесено в тій місцевости почтову складницю.

— **Дрібні вісти.** П. Мінїстер др. Пентак подужав на стілько, що може проходжувати ся по компатї. — Богослуженє в день Богоявленія Госп. відбуде ся у Львові в сїм роцї так само як і попередного року в церкві Преображеньскій коло „Народного Дому". — Мукачівский епископ Юліян Фирцак обходить в сїм роцї 15-ті роковини свого вступленя на владичий престол.

— **З читальнї „Просьвіти" в Кракові.** На загальних зборах читальнї „Просьвіти" в Кракові вибрано такий видїл: інж. Фр. Тузяк голова, Никола Голубінка містоголова, інж. Ярослав Стефанович касиєр, Григорий Марияш секретар, Богдан Лепкий, Іван Кіяк, Лев Кишакевич видїлові. В читальни відбувають ся що недїлї від 3—5 по полудни курси для анальфабетів і рускої мови. Курси ті, получені з популярними і просьвітними розговорами, веде професор Чеховский. Що суботи устроює товариство сходини з популярно-науковими викладами і відчитами. В сїчни відбули ся ось які більші сходини: в четвер 4-го с. м. відчитав професор Б. Лепкий дві нові свої новелї: „На сьв. вечір"; в суботу 13 с. м. відбули ся Маланчині вечерницї; в суботу 20 с. м. відбуде ся відчит Гр. Марияша: „Вражіня з російскої України"; в суботу 27 с. м. відбуде ся популярний відчит з природописних наук інж. Фр. Тузяка. Що вторка і четверга товариські сходини.

— **Еміґрация Русинів до Америки.** Із справозданя американьского уряду для еміґрациї довідуємо ся, що в минувшім роцї (від 30 червня 1904 до 30 червня 1905) прибуло до Сполучених Держав 14.473 Русинів; з того 3.553 жінок і дівчат. Що до віку, то дїтий низше 14 лїт було 661 осіб, від 14—44 лїт 13.321; прочі мали над 44 лїт. З прибувших Русинів, 2.243 було вже давнїйше в Сполучених Державах. Всїх гроший привезли з собою 179.839 долярів, пересїчно 12 долярів на голову. З тих, що мали більше як 14 лїт (13.811), уміло лиш читати 139, не уміло нї читати нї писати 8.513. З Русинів завернено: 1 ідиота, 1 божевільного, 186 нуждарів, 14 хорих на заразливу хоробу і 13 контрактових робітників. В шпиталю лічило ся 115 осіб. З 14.473 Русинів, що приїхали до Америки, 10.982 прибуло з Австриї, 3.268 з Угорщини, 2 з Бельґії, 4 з Нїмеччини, 2 з Італїї, 20 з Нідерляндиї, 1 з Румунїї, 178 з Росиї, 7 з Англїї і 9 з полудневої Америки.

— **Дефравдация.** Краківскі часописи доносять: Перед кількома днями секретар краківского маґістрату, п. Подобиньский повідомив тамошну дирекцию полїциї, що дниорнїст маґістрату і студент II. року прав, Станислав Левель, спроневірив 4.000 К. Оногди рано візвано Левеля до полїцийного уряду, де він признав ся, що спроневірив 2000 К, дані єму властителькою дібр з Тернопільщини, п. Грохольскою, аби зложив їх в міскій касї і дальші 1650 К. Всї ті гроші він програв на льотериї. По переслуханю, радник полїциї Сволькен велїв Левелеви удати ся до другої комнати, а до себе запросив концепіста дра Крупиньского на конференцию. В тій хвили Левель зачинив за ними двері на ключ, убрав ся в пальто і капелюх Сволькена і вийшов з уряду. Оба урядники пробували якийсь час безуспішно отворити двері, аж поміч з надвору увільнила їх із замкненої комнати. Тодї Крупиньский сїв до дорожки з полїцийним аґентом і поїхав до мешканя Левеля. На сходах дому вийшов їм на стрічу Левель переодїтий вже в мундур резервового фельдфебля і змірив ся до них револьвером. Крупиньский завернув ся, а в тій хвили Левель пійшов назад до мешканя, звідки роздав ся незабаром вистріл. Левель лежав на підлозї з раною в лївім виску. Прикликано ратункове поготівлє, котре заосмотрило тяжко раненого, але за чверть години Левель помер.

— **Звичайні загальні збори** укр. рус. драматичного тов-а ім. Ів. Котляревского відбудуть ся в середу дня 24 сїчня с. р. о 5 годинї по пол. в комнатах тов. „Руска Бесїда" (Ринок ч. 10 І п.) з слїдуючим порядком дневним: 1) Відчитанє протоколу з послїдних загальних зборів, 2) справозданє уступаючого видїлу, 3) справозданє контрольної комісиї, 4) вибір нового видїлу, 5) зміна статута, 6) внесеня і інтерпеляциї. — Така проґрама загальних зборів після §. 26 статута домагає ся безуслівно присутности 60 членів. А що для лїпшого розвитку товариства зміна теперішного статута є не лиш пожадана, але конечна, наколи хоче ся усунути сильну перепону в працї, з якою стрічає ся видїл, тому просить ся членів, щоби не занедбали свого обовязку, але в означенім дни явились в комплетї на зборах. — Видїл.

— **Фальшивий комісар.** Перед народну школу в Пакошівцї сяніцкого повіта, де є учителькою п. Міхньовска, приїхав дня 8 с. м молодий елеґантно одїтий пан і представивши ся комісарем намістництва, зажадав показаня книг і шкільних катальоґів. Учителька предложила домагані катальоґи і книги, а пан комісар випитував ся докладно о фреквенцию дїтий, о місцеву раду шкільну і поручив учительцї скликати на другий день раду, бо він має відбути з нею конференцию, злюструвати касу і т. п. Вже смеркало ся і тому чемна учителька запросила єго на каву, почім він попращав ся, але наперед просив о позиченє чого теплого окрити ся, бо, мовляв, не хотїв брати своєї шуби на дорогу. Учителька заявила, що не має нїчого такого, бо має лише дамску ґардеробу, але пан комісар порадив, щоби у кого позичила футро, а він на другий день, приїхавши на засїданє місцевої ради шкільної, зверне. Мати учительки пішла до сусїда і позичила футро для пана комісаря, котрий зараз і від'їхав. Однак ще того самого вечера мати учительки стрінула ся з візником, що відвозив комісаря до Сянока і той здивований оповів їй, що пана комісаря забрав жандарм зі стациї до міста і не позволив єму їхати. Прочуваючи лихо, мати учительки поїхала сейчас до Сянока і тут довідала ся, що мнимого комісаря арештовано на приказ жандармериї з Березова, де він украв кілька золотих перстенів у аптикаря. Показало ся, що придержаний пташок називає ся Антін Йосиф Татомир, звістний обманець, що допускав ся у Львові довший час ріжних обманьств і крадежий, а відтак виїхав пробувати щастя на провінцию. В послїдних часах Татомир бушував по Ряшеві, де допустив ся кількох грошевих обманьств.

— **Золото на угорскій Руси.** В охрестности села Березник, мараморошского комітату на Угорщинї, в горі Молдаві, відкрито поклади золота, а заслуга в тім місцевого руского сьвященика о. Кирила Раковского. Знатоки розслїдили добуту з Молдави руду і найшли в метричнім сотнарі її 175 ґрамів золота і срібла

Телеграми.

Відень 17 сїчня. Перше засїданє палати послів відбуде ся дня 30 сїчня о 11 год. перед полуднем зі слїдуючим порядком дневним: 1) Перше читанє континґенту рекрутів; — 2) Обезпеченє приватних урядників; — 3) Звіт в справі піднесеня управи хмелю; — 4) Звіт комісиї податкової о предложеню правительства в справі управильненя податків будучих в звязи з ухваленими в галицкім соймі законом о рентових оселах.

Альґесірас 17 сїчня. На вчерашнім першім засїданю марокканьскої конференциї виголосив предсїдатель кн. Альмодовар бесїду, в котрій сказав, що держави згодили ся на то, що реформи в Мароккү суть потрібні на слїдуючих основах: удержанє верховної власти султана, ненарушимости єго держави і рівного під взглядом торговельним трактованя всїх держав або засада отвертих дверий.

Париж 17 сїчня. Радикали переконані, що Фалїєр зараз при першім голосованю одержить абсолютну більшість т. є. около 440 голосів, а Думе одержить що найменше 380 голосів.

Пенза 17 сїчня. Команданта 78 пп. ґен.-поручника Лїсовского застрілено на улици 3 вистрілами з револьвера. Убийник утїк.

Іркутск 17 сїчня. Рух зелїзничий ще не зовсїм управильнено. Поспішні поїзди не курсують а число войскових поїздів обмежено на три що день.

Самара 17 сїчня. Внаслїдок експльозиї викрито тут фабрику бомб.

Господарство, промисл і торговля.

— **Цїна збіжа у Львові дня 16 сїчня:** Цїна в коронах за 50 кільо у Львові. — Пшениця 8·90 до 8·20; жито 6·— до 6·15; овес 6·20 до 6·40; ячмінь пашний 6·20 до 6·50; ячмінь броварний 6·60 до 7·—; ріпак 11·50 до 11·75; льнянка —·— до —·—; горох до вареня 8·50 до 10·—; вика 9·— до 9·50; бобик 6·20 до 6·40; гречка —·— до —·—; кукурудза стара —·— до —·—; хміль за 56 кільо —·— до —·—; конюшина червона 50·— до 65·—; конюшина біла 50·— до 60·—; конюшина шведска 60·— до 75·—; тимотка 22·— до 28·—.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. — (Телефона ч. 527).